

Tema: Når prisen blir høy

- **Ikke bare solskinn**
- **Gud leder, del 2**
- **Bygge tillit**

wycliffe:nytt

3:2015 Årgang 37 wycliffe.no

Ansvarlig utgiver: Wycliffe
Postboks 6625 St. Olavs plass, 0129 Oslo
info@wycliffe.no / wycliffe.no
Organisasjonsnr 980334600

Besøksadresse: Bernhard Getz' gate 3, Oslo
Telefon: + 47 22 93 27 80
Telefaks: + 47 22 93 27 81

Ansvarlig redaktør: Agnes M. Lid
I redaksjonen: Agnes M. Lid og Ingjerd Evensen

Daglig leder: Agnes M. Lid
Styret: Geir Edvin Frøen, Matthew Monger, Maria Moskvil, John Vidar Larring, Roar Ljøkjell, Beate Lundevold, Ragnhild Kristensen, Steinar Sødal og Jo Bertil Værnesbranden

Frivillig abonnement: kr 200,-
Gavekonto: 3000 15 45546
Wycliffe bistand: 3000 20 75047

Wycliffes medarbeidere og driften av kontoret er avhengig av økonomiske gaver. Disse kommer hovedsakelig fra menigheter, organisasjoner og enkeltpersoner som øremerker beløpene til ønsket formål.

Design/grafisk produksjon:
Spiro design v/Heidi Einarsen Hagen
Forsidebilde: Ung kvinne **Foto:** Ari Vitikainen, Den globale Wycliffe-alliansen

Trykk: Strålfors AS

wycliffe:nytt

Wycliffe er en tverrkirkelig misjonsorganisasjon. Formålet er å bidra til at bibeloversettelse, alfabetisering, språkforskning og relatert utviklingsarbeid finner sted blant folkegrupper som har behov for det. Wycliffe har utsendinger i Senegal, Filippinene, Asia, Etiopia og Norge.

Når prisen blir høy

Det er lett å snakke om bibeloversettelse og misjon med begeistring. Entusiasmen over å stå sammen som kristne fra alle verdenshjørner, og arbeide for at alle mennesker skal få en sjanse til å høre og ta til seg Guds Ord, er smittende. Tenk så fantastisk å få være med på å bringe Bibels budskap til nye språkgrupper! Imidlertid er det med dette arbeidet som med så mye annet: det har sin pris. Noen ganger blir prisen høy.

Trafikkulykken

I fjor måtte en av våre utsendingsfamilier returnere fra landet der de arbeidet fordi det ikke lenger var trygt for dem der. Etter å ha vært innblandet i en trafikkulykke, tårnet problemene seg opp. Ønsker om økonomisk erstatning ble til utpressing. I et fattig land kan det være fristende å kreve en utlending for penger. Utlendingene ser ut til å ha enkel tilgang på økonomiske midler fra sitt hjemland. Når systemet er korrupt, blir rettssikkerheten svak. Vår mann fikk det rådet at han å aldri måtte komme tilbake til landet der

han og kona hadde jobbet i seks år. Når navnet en gang hadde vært i politiets kartotek, kunne noen ha interesse av å blåse liv i saken på nytt. Det ble klart for både familien det gjaldt og ledelsen på feltet at de måtte reise hjem. For våre utsendinger betød det at seks års arbeid med språklæring og tilvenning til kulturen, bygging av relasjoner og team, kunne se ut til å være forgjeves. Men var det det?

Hvem sitt arbeid snakker vi om? Utsendingenes? Wycliffes? Eller Guds? Denne saken minner oss om at vi verken eier arbeidet, planene, medarbeiderne, eller resultatene. Det er Guds arbeid, Guds formål og Guds planer. Og vi må stole på at Gud har kontroll selv når ting ikke går som vi har tenkt.

Forfølgelse

I et land i en annen verdensdel sitter en gruppe første-generasjons kristne i en flyktingeleir. De har kontakt med et team i Norge som er i gang med bibeloversettelse til deres språk. Ja, her i Norge er en

flykting fra samme folkegruppe sammen med en lingvist og en teolog godt i gang med å utarbeide skriftspråk og oversette bibeltekster. Hver uke samles en gruppe i flyktingeleiren i hemmelighet rundt en PC for å høre de siste avsnittene som er oversatt. Det blir stilt spørsmål om hva de hører. Er teksten forståelig? Har de valgt rette ord og uttrykk? Kommer den rette meningen frem? Slik må alltid en oversettelse testes på folk som kan språket. Det er viktig å sikre at oversettelsen er så tro mot originalen som mulig.

For denne gruppen kristne er dette et første møte med bibeltekstene. De har kommet til tro, men har ikke mye kunnskap i bunnen. For noen måneder siden ble det lest en tekst fra Lukas-evangeliet om å bli forfulgt for sin tro og elske sine fiender. *Salige er dere når folk hater dere ...* Ikke mange dagene etterpå ble noen av dem arrestert og forhørt. Da sa de til hverandre at nå skjedde det samme som de hadde hørt fra Lukasevangeliet. Det ga styrke til å overvinne frykten og tåle uretten. Siden fikk de høre teksten fra Apostelgjerningene om Paulus og Silas som ble kastet i fengsel, men likevel sang lovsanger. Like etterpå ble gruppens leder og et par andre menn arrestert, den yngste en tenåring. De opplevde slag og trusler. Hvis de bare ville gå tilbake til islam, skulle de ble sluppet fri, fikk de høre. Men istedenfor å frasi seg troen, har de brukt anledningen til å vitne for andre fanger. De ville gjøre som Paulus og Silas. (Siste nytt: De er sluppet fri mot kausjon etter over 3 måneder i fengsel.)

Risiko

De språkene i verden der det fortsatt pågår eller er behov for bibeloversettelse, befinner seg ofte i land der det er begrenset

trofrihet og rettssikkerhet. Det er risiko forbundet med å reise fra et vestlig land som Norge til et land i Afrika, Asia eller Oseania. Wycliffe kan ikke garantere at utsendingene blir spart for ulykker, kriminalitet eller annen motgang. Og våre medarbeidere fra språkområdene – morsmålsoversetterne – løper ofte stor risiko for forfølgelse uten å kunne reise bort fra situasjonen hvis den tilspisser seg.

Prisen for å følge kallet, kan bli høy. Risikoen er ikke ubetydelig. Men har noen gang i Kirkens historie evangeliet blitt utbredt uten risiko? Uten offer? Det tror jeg ikke. Er det verd innsatsen? Er det verd smerten og usikkerheten? Det kan bare den som velger å gå inn i slike oppgaver, svare på. Men vitnesbyrdene som tyder på at det oppleves som rett og meningsfylt, er mange. Gud har lovet å være med alle dager, også når alt ser mørkt ut. Han er trofast!

Med vennlig hilsen

Agnes M. Lid

Agnes M. Lid, daglig leder

Steinar Sødal

Logistikksjef i MAF, styremedlem i Wycliffe

– Hvorfor sa du ja til å sitte i Wycliffes styre?

– Som en kristen ønsker jeg å dele historien om Jesus med alle mennesker, og jeg har et spesielt hjerte for de isolerte og ofte glemte folkeslagene som enda ikke har fått sjansen.

– Jeg jobber i MAF (Mission Aviation Fellowship), som overviner de fysiske hindringene. Det gir derfor dobbelt mening å bidra i Wycliffe, som overviner de språklige hindringene. Jeg håper blant annet å kunne bidra med kompetanse innenfor innsamling av midler for å virkeliggjøre visjonen om Bibelen på alle språk.

“... har noen gang ... evangeliet blitt utbredt uten risiko? Uten offer? Det tror jeg ikke.”

Ingjerd og Sigmund Evensen
i landsbyen Bonenepi i Papua Ny-Guinea

Vi liker de oppmuntrende historiene. Vi liker å høre om framgang, om kirkevekst, om bibler som utgis på nye språk. Vi gleder oss over at stadig nye folkeslag får høre. Men alt er ikke bare solskinn. Bak resultatene er det også en pris å betale, og den kan noen ganger være høy!

Ikke bare solskinn, et vitnesbyrd

Tekst: **Sigmund Evensen**

Jeg husker en samtale for mange år siden i Papua Ny-Guinea. Jeg var leder for språkteamene i landet, og snakket på toveisradioen med et ungt par som jobbet i en folkegruppe på noen avsidesliggende øyer langt ute i havgapet. Begge slet og hadde det tungt. – Men du har nok ikke sånne problemer du, sa de til meg. Du og Ingjerd er jo så vellykket...

Vellykket, jeg?

Det gikk et støkk i meg. Var det sånn jeg ble oppfattet? Vellykket, uten problemer? Ingjerd og jeg hadde lært oss å snakke umanakaina, vi hadde skrevet en grammatikkavhandling, hadde utviklet et alfabet, noen av folket hadde lært å lese og skrive, og sammen med dem hadde vi så langt fått oversatt en tredjedel av Det nye testamentet. Etter sju år hadde det skjedd et gjennombrudd, og mange umanakainaer var blitt kristne. En suksesshistorie? Jo, kanskje. Det var nok mange av kollegene våre i andre deler av landet som drømte om å få se slike resultater.

Men vellykket, uten problemer? Jeg valgte å være personlig og åpnet meg for det unge paret. Jeg fortalte om tårene og frustrasjonene, om ensomheten og hjelpe-løsheten, også den rent faglige. Jeg fortalte om de mange gangene jeg hadde ønsket meg langt, langt vekk, og hadde ropt til Gud i fortvilelse om at grensen for hva jeg orket var nådd, at jeg ikke orket mer. Det hele hadde toppet seg da sønnen vår, Kjetil, døde, og da en av de andre sønnene våre litt senere svevde mellom liv og død i hjernemalaria. Jeg fortalte det unge paret at selv om det hadde vært tungt mange ganger, hadde Gud aldri sviktet løftet han hadde gitt oss om alltid å være der sammen med oss. I all vår svakhet hadde han både satt oss i stand til å holde ut, og

til å klare arbeidet. *Gå nå! Jeg skal være med din munn og lære deg hva du skal si...* (2. Mos 4, 12), var løftet han hadde gitt oss.

Det unge paret takket meg for at jeg hadde vært så åpen med dem. Det hadde gitt dem nytt mot å høre at også andre kan ha det tøft. Samtalen hadde gitt dem inspirasjon til å se framover i tillit til Gud.

To sider

Jeg er privilegert som får reise rundt i Norge og møte kristne ungdommer på bibelskoler og andre steder og utfordre dem til å bli bibeloversettere. Jeg kan ikke tenke meg en viktigere, mer meningsfull og mer berikende livsoppgave enn å bidra til at mennesker får Bibelen oversatt til sine egne språk. Jeg ønsker å inspirere til at stadig flere nordmenn blir begeistret for bibeloversettelse, tar over stafettpinnen og reiser ut i denne oppgaven til et eller annet bibelløst sted i verden.

Men samtidig som jeg ivrer for dette, glemmer jeg ikke samtalen jeg hadde med det unge paret i Papua Ny-Guinea. En del av meg sier med entusiasme: – Kom, bli med, bli bibeloversetter! En annen del av meg reiser hånden til advarsel og si: – Stopp, har du tenkt over kostnadene? Å reise ut i et slikt arbeid er nemlig ingen lek. Jeg kjenner kolleger som har gitt sine liv, som har blitt angrepet både fysisk og psykisk, lokale medarbeidere som har blitt

fengslet og torturert, utsendinger som har sett sine drømmer og det de hadde satset så mye på, bli knust, som har fått livskursen brått forandret. Bibeloversettelse har en pris. Oppgaven består så men ikke bare av solskinnshistorier.

Ville gjort det samme

Og likevel, om du spør meg om jeg ville gjort det samme i dag som for 36 år siden, nemlig reist ut som bibeloversetter, er svaret et rungende JA. Jeg kan rett og slett ikke tenke meg et mer meningsfullt liv. Det har vært en rik erfaring å få oppleve at Gud er større enn oss mennesker, våre planer og tanker, og at han er med oss selv om ikke alt går nøyaktig slik vi hadde tenkt.

For Ingjerd og meg er det særlig tre ting vi tror hjalp oss til å holde ut når det røynt på og var tungt og vanskelig:

- Bevisstheten om at Gud hadde kalt oss til denne tjenesten.
- Bevisstheten om at dette ikke var vår tjeneste, men Guds, og at han derfor ville gi oss alt vi trengte for å kunne fullføre oppgaven.
- Den sterke støtten vi hadde i ryggen, ikke minst i forbønn, fra de mange som stod med oss i arbeidet både her hjemme og ute.

“Jeg ønsker å inspirere til at flere nordmenn blir begeistret for bibeloversettelse og reiser ut.” ... “Å reise ut i et slikt arbeid er ... ingen lek.” Sigmund Evensen

Et lite glimt fra et møte i en landsby i Papua Ny-Guinea der de diskuterer hvilket ord de skal bruke for Gud i oversettelsen:

'God' er et fremmed ord

Tekst: **Rocky Dede**
Illustrasjonsfoto

Daniel skribler en kort frase på pouye-språket i Papua Ny-Guinea, på tavlen. Andre fra folkegruppen sitter på gulvet i det luftige lokalet og følger nøye med. Det blir mumlet og hvisket. Så snur Daniel seg mot den lokale oversetterkomitéen med et bredt smil. På tavlen står det *Irapowiyu Ramu*.

- Yim yowi pe wewai lelainum? spør

Daniel. På norsk: 'Hva syns dere om dette (ordet)?'

Det tar litt tid før noen gir respons. En yngre mann tar ordet, og sier at selv om denne betegnelsen fortsatt blir forstått, og sikkert er et godt uttrykk, er den ikke lenger i bruk. Flere av de andre som har møtt opp gir uttrykk for at de er enige med han, og foreslår heller ordet 'God', som brukes både på tok pisin og engelsk, to av nasjonalspråkene.

Daniel ber da Jack, som er med i oversettelseskommitéen, om å forklare hvorfor

de valgte *Irapowiyu Ramu* i stedet for ordet God.

- God er et fremmed ord, forklarer Jack, der han står i et hjørne av rommet. Han venter til en hane er ferdig med å gale utenfor, og fortsetter. -Det er blitt mer vanlig å bruke ordet God, men det er nå sånn at han som skapte hele universet viste seg for våre forfedre, som ga ham tittelen *Irapowiyu Ramu*. Siden uttrykket betyr 'Den som skaper', er det en meningsfull ærestittel. Vi må ikke glemme at noen av våre forfedre kjente til at denne Skaperen eksisterte, lenge før vi lærte slike fremmede ord som God.

Flere nikker nå anerkjennende, og det høres mer mumling. Omsider reiser en eldre mann seg, - Min far fortalte meg om denne Skaperen da jeg var en ung gutt. Jeg undret meg på hvem han var og hvorfor han ikke hadde noe navn. Alle åndene som lever i bushen har jo det. Men hvis Bibelen kan fortelle oss mer om han som skapte verden og universet, må vi sørge for at den gjengir tittelen forfedrene våre ga ham. Siden det ikke finnes noen annen skaper, må dette være det rette navnet.

-Yarnowa! utbryter Daniel og Jack. Oversatt betyr det, 'Det er sant!'

-Yarnowa! svarer folk i rommet.

Opprinnelig tittel: *God is a Foreign Word*.
Hentet fra Den globale Wycliffe-alliansens hjemmeside, www.wycliffe.net

Goma Mabeles og hans kone Jeanne

Trofast Gud, trofast tjener:

Goma Mabeles historie >>

For Goma var ikke veien til å bli bibeloversetter enkel. Men Gud brukte vanskelighetene han måtte gjennom, til å forme ham og gjøre ham til en trofast tjener.

Tekst: **Mary Tindall**
Foto: **Heather Pubols**

Goma Mabele ble født i Kongo kort tid etter at landet fikk sin selvstendighet i 1960. Han vokste opp med en alenemor i et samfunn preget av politisk uro, og der fattigdom og død aldri var langt unna. Som ung mann ønsket Goma å bli lege, men han strevde med realfagene.

En natt opplevde han at Gud talte til ham i en drøm: - Du skal bli lærer. Han prøvde seg da som lærer, og oppdaget at han trivdes med det. Noen år senere kom en feltprest til skolen der Goma underviste. Han la merke til at Goma virket begavet og fikk formidlet et stipend så han kunne studere teologi. I disse studiene oppnådde han så gode resultater at kirkesamfunnet hans ga ham et nytt stipend, så han kunne ta en mastergrad.

En motvillig oversetter

En dag mottok Goma et brev fra en amerikaner som het Jim Fultz. Jim holdt på å sette sammen et team som skulle oversette Bibelen til Gomas morsmål, mbandja. Han hadde fått høre om Goma fra en kirkeleder og tenkte at han ville passe inn i teamet.

Goma Mabele arbeider med bibeloversettelse

Fra en landsby i Kongo

Selv om mbandja var Gomas førstespråk, hadde han aldri lært å lese eller skrive det på skolen. - Jeg spurte meg selv om hva i all verden jeg kunne bidra med. Goma tenker tilbake. - Jeg var flau over at en amerikaner kunne skrive mitt språk, mens jeg ikke kunne det, så jeg lot være å svare på brevet. Men en av onklene nødet ham til å gi oversetterteamet en sjanse, og motvillig gikk han med på å ta et kurs i bibeloversettelse. - Jeg var som Jona, som ville unngå å dra til Ninive. I begynnelsen sluntret han unna hjemmearbeidet. - Jeg tenkte at hvis jeg gjorde dårlig arbeid, ville de sende meg hjem. Men Jim Fultz oppmuntret Goma til å fortsette. - Hele teamet ba for meg, forteller Goma og smiler, - og etter en måned kunne jeg både lese og skrive på mitt eget språk.

Kort tid etter dette ble Goma sertifisert som oversetter. I 1989 begynte arbeidet med bibeloversettelse til mbandja, og i 1995 fullførte teamet Det nye testamentet.

En kronglete vei

Det varte ikke lenge før Goma ble spurt om å lede arbeidet med oversettelse av Det gamle testamentet. Men først måtte familien flytte til Kenya så Goma kunne ta en mastergrad i bibeloversettelse. Da det var gjort, reiste familien tilbake til hjemlandet. Der var det nå krig, og vanskelige forhold.

Å lede teamet bød også på problemer: En oversetter måtte sparkes etter å ha begått en kriminell handling. En annen døde etter bare tre år. En tredje oversetter mistet sin kone. - Det var en svært vanskelig periode, og vi trodde ikke vi ville klare å fullføre prosjektet, forteller Goma. - Men jeg fikk se Guds hånd i alt. Han sa til meg:

' Dette bygger karakter i deg så du blir i stand til å hjelpe andre.' Kristenlivet er ikke noen rett vei. Veien er svingete, men slik har Gud fått forme meg.

I 2014 ble hele Bibelen på mbandja innviet. Over 2000 mennesker deltok i feiringen, og Gomas kone, Jeanne, ledet opptøget av mennesker som bar de nye biblene.

Forvandling

- Å se forvandlingen i mitt eget samfunn, har gjort at alt strevet har vært verdt det, sier Goma. - De forstår begrepet tilgivelse. De forstår at de må elske hverandre.

Lese- og skriveopplæringen har også berørt mange. Teamet har utgitt hefter om helse, hygiene og jordbruk. Folk har begynt med kyllingoppdrett for å tjene penger til barnas skolegang. Familier som pleide å gå til hekседoktoren når barna ble syke, tar dem nå med til sykehus. - Folk har lært å ta bedre vare på familiene sine, forteller Goma. - Det er sånn Gud virker. Han bryr seg om hele mennesket. Goma fortsetter, - Folk trenger Guds ord på sitt

eget språk fordi det taler til hjertet. De som er marginalisert opplever nå at de har fått verdi. Dette er viktig for at folk skal ha det bra, helt inn i sjelen.

Skinne som stjerner

Etter nesten tre tiår med bibeloversettelse, fortsetter Goma i tjenesten. I 2014 ble han godkjent som oversettelseskonsulent. Året etter ble han valgt til leder for ACOTBA-SUBO, en Wycliffe-organisasjon i Kongo. Hver dag ber Goma om å få flere trofaste medarbeidere. - Dette arbeidet må fortsette i generasjon etter generasjon til Jesus kommer igjen, sier han. - Og en dag skal vi skinne som stjerner sammen med vår store Gud, han som har verden i sin hånd.

De kloke skal skinne som den strålende himmelhvelvingen; og de som har ført de mange til rettferd, skal skinne som stjernene til evig tid. Daniel 12, 3

Skrevet for Wycliffe News Network (WNN).
Originaltekst

Gud leder på mange måter

Antropologi

Jeg visste jeg hadde et kall til misjon, men ikke med hvilken organisasjon.

Broren min abonnerte på Wycliffe nytt, og en dag falt øynene mine på en spalte på siste side med tittelen *Antropologisk virksomhet i Wycliffe*. Med bl.a. antropologi grunnfag fra universitetet, interesserte dette meg. Jeg tenkte: En organisasjon som tenker på denne måten,

det er interessant.

Dette var starten på min kontakt med og arbeid for Wycliffe og SIL gjennom mange år.

Anne Lise Djuve,
alfabetiseringsspesialist

Hva er misjonskall egentlig?

Misjon sto sentralt i menigheten jeg vokste opp i, og jeg kjente flere misjonærer. BIOLA College i California, et kristent college der jeg var student, hadde et sterkt engasjement for misjon med årlige misjonskonferanser hvor vi traff

misjonærer fra hele verden. I møte med deres historier, opplevde jeg at arbeidet med å bringe evangeliet til nye folkegrupper måtte være noe av det viktigste og mest meningsfulle man kunne gjøre med sitt liv. Jeg lurte på om jeg hadde «misjonskall», men hva var det egentlig?

Dette var på slutten av 1970-tallet, og på den tiden holdt en populær kristen artist som het Keith Green, konserter rundt om i USA. På konsertene sine pleide han å tale like mye som han sang, og han brant av iver for at ungdommer skulle leve sine liv i overgivelse til Jesus. Han brant også for misjon og pleide å si: - Behovene på misjonsmarken er SÅ mye større enn her hjemme. Hvorfor spør du Gud om du har et kall til å reise ut? Spør ham heller om

du har et kall til å være hjemme. Om du ikke har det, da bør du reise ut! Dette ga mening for meg.

Jeg hadde vært fascinert av språk siden jeg begynte med tysk på ungdomsskolen, og var tiltrukket av tanken på å bo i en fremmed kultur og bli kjent med den. Mitt 'kall' besto altså i at jeg hadde et sterkt ønske, og det var et stort behov. Da trengte jeg ikke noe mer «mystisk» enn det. BIOLA tilbød tverrkulturelle studier rettet mot å forberede studenter til tjeneste i misjon, så jeg meldte meg på det. Opplegget inkluderte også et lingvistikkfag, og da oppdaget jeg at dette var en fin match for meg. Med min interesse for språk var det naturlig for meg å se nærmere på Wycliffe.

Erik Andvik,
lingvist

Ikke i tvil om at Gud snakket til meg

Jeg var 22 år og leder på «outreach» i Spania med Ungdom i Oppdrag. Var veldig opptatt av å få svar fra Gud på hvor veien gikk videre. Jeg hadde hørt om Wycliffe, men hadde ikke noe mer forhold til det enn til andre organisasjoner.

En morgen jeg gjorde meg klar for dagen, kom plutselig to tanker ramlende ned i hodet på meg samtidig: *Dette er veien, gå på den* (Jes 30,21), og Wycliffe. Dette var så spesielt at jeg ikke var i tvil om at det

var Gud som snakket til meg.

For å teste ut dette, tok jeg kontakt med Wycliffe, og reiste et par måneder senere på et innledende SIL kurs i England.

Det var med stor begeistring jeg registrerte at «dette tror jeg at jeg passer til!» Lingvistikk opplevdes som en kombinasjon av matte og språk – mine favorittfag på skolen. Og det å skulle få lov til å jobbe som misjonær, gjorde meg bare veldig glad. Samme høst begynte jeg på lingvistikk ved Universitetet i Oslo, og senere tok jeg blant annet to års misjonsstudier ved *All Nations Christian College* i England før jeg dro videre ut i verden.

Lene Freitag,
ekseget og konsulent GT

Utdannet til prest – ble bibeloversetter

Midt i teologistudiet kom jeg til et punkt der jeg innså at jeg ikke kunne tenke meg å bli prest. Jeg lurte faktisk på om utdannelsen i det hele tatt ville gi meg mulighet til å jobbe med noe jeg kunne trives med.

Likevel valgte jeg å fullføre, og tok også noe tilleggsutdanning for å undervise innvandrere i norsk. Jeg trivdes med

det, men var likevel ikke helt tilfreds. Jeg følte på et behov for å være med på noe som har evighetsverdi.

Etter å ha hørt om Wycliffe og bibeloversettelse, gikk jeg noen år og tenkte på om det kunne være noe for meg. Jeg syntes det høstes veldig spennende ut, men var usikker på om min motivasjon var god nok. Jeg følte ikke at Gud hadde kalt meg direkte til det. Men til slutt ga denne tankeprosessen meg frimodighet til å bruke interesser og utdanning til noe som kan føre til velsignelse for mange mennesker. Siden har jeg opplevd å finne både åpne og stengte dører, slik at jeg i dag er med i et prosjekt der vi oversetter Det gamle testamente til et språk i Sentral-Asia.

Roar Ljøkjell,
ekseget og oversetter-konsulent

Vi gratulerer!

4. august ble Gunnhild og Nathan Bremer velsignet med en datter til, og Nora og Moses ble storesøsken. Hun heter Salome Berkenesh Roaldsnes Bremer. *Salome* er amharisk og betyr fredelig. *Berkenesh* er etiopisk-amharisk og betyr *Du er en velsignelse*.

Er Wycliffe noe for deg?

Du kan begynne med å stille deg selv følgende spørsmål:

1. Hvilke gaver, evner og ferdigheter har Gud gitt meg?
2. Er jeg opptatt av at mennesker fra verdens språklige minoriteter får tilgang på Bibelen på sitt hjerte språk og blir disipler av Jesus?
3. Ønsker jeg å tjene lokalsamfunn rundt i verden ved å bidra med faglig kompetanse, opplæring og praktisk hjelp?
4. Har jeg kontakt med noen som eventuelt vil støtte og be for meg? (Hvis ikke kan du be Gud om å sette deg i kontakt med noen.)
5. Er Wycliffe en sammenheng jeg ønsker å bli en del av?

For å få vite mer om Wycliffe, gå til hjemmesiden wycliffe.no, eller ta kontakt med Wycliffe-kontoret i Oslo.

Skritt for skritt

En sommer på slutten av nitten sekstitallet var en venninne og jeg var på ferie i England. Vi kjente Dag Wendel, den første norske som reiste ut med Wycliffe, sammen med Åsa, kona hans. Dag studerte lingvistikk på Wycliffes senter utenfor London og hadde invitert oss til å være med på en såkalt Åpen dag. Sammen med "halve England" møtte vi opp på senteret og deltok på forskjellige samlinger og arrangementer som ga informasjon om språk- og tverrkulturelt arbeid, og ikke minst om bibeloversettelse. Det ble en interessant og lærerik dag. Jeg dro derfra med økt forståelse for viktigheten av språk- og bibeloversettelsesarbeid og med stor beundring for studentene som var der med tanke på å reise utenlands med Wycliffe. Men jeg gjorde opp med meg selv at dette arbeidet ikke var noe for meg. Det lå langt over det jeg følte jeg hadde kapasitet til. Dessuten følte ikke jeg noe spesielt kall til å reise ut som misjonær.

10 år seinere var jeg igjen tilbake på

Wycliffe-senteret i England, denne gang for å studere med tanke på å reise ut i en tjeneste innen bibeloversettelse. Denne gangen hadde jeg mannen min, Sigmund, og våre to barn, Heidi og Per Einar, med meg. Mye hadde skjedd i løpet av de ti siste årene. Sigmund og jeg hadde helt konkret bedt Gud vise oss retning og vei videre i livet, og til vår store overraskelse følte vi at han ledet oss til å søke om medlemskap i Wycliffe med tanke på å bli bibeloversettere. Vi var skjønt enige om at en sånn oppgave var det beste en kunne bruke livet på, men at nettopp vi skulle bryte opp fra livet i Norge og begi oss i kast med en sånn krevende oppgave, var til tider skremmende. Vi visste det ville bli utfordrende. Sigmund og jeg følte oss både små og ydmyke der vi var ankommet for å begynne omskolering og finne ut om vi virkelig kunne brukes i en slik tjeneste.

20 år seinere feiret vi innvielse av Det nye testamentet sammen med umanakaina-folket i Papua Ny-Guinea. Jeg vet at jeg aldri hadde blitt noen god oversetter om jeg skulle stått for dette arbeidet alene. Men Gud så lenger enn det jeg gjorde. Han kjente umanakaina-folket og deres entusiasme for arbeidet. Han visste hva Sigmund og jeg sammen hadde av evner og ferdigheter, og han kjente til alle andre som sto sammen med oss og hjalp oss framover og ba for oss. Veien hadde ofte vært krokete og til tider stupbratt, men vi hadde en indre visshet om at Gud var med oss. Det ga trygghet.

Ingjerd Evensen,
seniorrådgiver i Wycliffe i Norge

Fra Fergusson-øya. Foto: Helena og Leif Engkvist

Språkutfordringen!

Idiomer på molima-språket i Papua Ny-Guinea

Her ser du noen idiomer på molima. Først er de oversatt ord for ord til norsk. Men hva betyr idiomene? Velg mellom a), b) og c). Fasiten finner du under.

1. Gwavugu 'ai'ai.
Ryggen min spiser.
a) Jeg er sulten.
b) Jeg er lat.
c) Jeg har vondt i ryggen.
2. Matana sulasulalina.
Øynene hans er røde.
a) Han er rasende.
b) Han har blodige øyne.
c) Han er forelsket.
3. -Aqedi lihia.
Han drar i beinet hennes.

- a) Han feller henne.
b) Han stjeler hennes sukkerrør.
c) Han luret henne.
4. Nima kuekuena.
Hånden hans er lang.
a) Han har ikke klippet neglene.
b) Han er flink med hendene.
c) Han er tyvaktig.
5. Matadi Yuyudi.
Øynene hennes er sure.
a) Hun er misunnelig.
b) Hun har lyst på sitron.
c) Hun holder gråten tilbake.

6. Ena 'aiwe 'weu.
Ilden hans har sloknet.
a) Han er død.
b) Han fryser.
c) Det er tomt for ved.

7. 'Oloto kavona mwata.

- Mannen er som en orm.
a) Mannen er slu.
b) Mannen er gammel.
c) Mannen har eksem.
8. Ni'a iuweta.
Hun har allerede vasket seg.
a) Hun lukter vondt.
b) Hun har allerede født barn.
c) Huden hennes er myk.

Molima er en folkegruppe på Fergusson-øya i Papua Ny-Guinea. Helena Engkvist (daglig leder i Wycliffe Sverige fra 2010 til 2015) og hennes mann Leif bodde blant molima-folket i 20 år og arbeidet med oversettelse av Det nye testamentet til molima. Idiom = fast uttrykk, vending.

Fasit:	2. a)	5. a)	8. b)
	1. b)	4. c)	7. b)
	3. c)	6. a)	

Ønsker du å vite mer om Wycliffes bistandsarbeid? Gå inn på www.wycliffe.no/bistand

Illustrasjonsfoto fra PCDP

Når man starter et nybrottsarbeid, må man ofte forvente litt motstand. Mange kan reagere negativt på endring og være åpenbart skeptiske. Dette gjelder også bistandsprosjektene i Pakistan. Denne historien viser tydelig viktigheten av å bygge tillit over tid. Det er hentet fra Parkari-prosjektet.

Bygger tillit

Tekst: Margrethe Lia

Harshal* og hans kone Aadhira* bor i en landsby i ørkenområdet sør-øst i Pakistan. De har syv barn, tre sønner og fire døtre. De bor i en storfamilie-bolig sammen med Harshals fem brødre og deres familier. Harshal er eldst og dermed familiens overhode. Da Parkari Community Development Program (PCDP) satte opp et regionskontor i landsbyen der de bodde, var Harshal svært lite fornøyd - han var blant de som var skeptiske til NGOer** og deres arbeid. PCDP organiserte festivaler, møter og mange ulike arrangementer, men Harshal tillot ingen av familiemedlemmene å delta. Hele landsbyen støttet PCDP, med unntak av denne storfamilien.

Ettersom tiden gikk begynte Harshal å gå på noen møter for å se hva det var. Han

ble observert ved flere og flere anledninger. De fleste av PCDPs aktiviteter i landsbyen gikk ut på holdningsskapende arbeid for samfunnsutvikling, og på en del av disse møtene reiste deltagere seg og fortalte om sine erfaringer. Blant annet deltok det folk som tidligere hadde vært negative overfor PCDP, som nå oppmuntret andre til å bli med. Dette førte til at Harshal over tid endret mening, og begynte å sende alle familiemedlemmene, både menn og kvinner, til PCDPs aktiviteter i landsbyen. Det endte med at han nå også har blitt en av de som reiser seg og taler for å motivere forsamlingen med sin historie, så ofte han får anledning.

Etter hvert spurte han om han kunne bli en del av PCDP-staben som motivator, og

Harshal reiser seg og taler. Han er en ivrig og god motivator for arbeidet. Foto PCDP

fikk mulighet til det. Aadhira, kona hans, fikk jordmorsopplæring og jobber i tillegg som frivillig på møter og andre arrangementer. Hun deltar aktivt i motivasjonsarbeid for andre Parkari-kvinner. Barna deres får alle utdanning på skolen PCDP har startet i landsbyen deres.

Harshal og Aadhira er kun to av de 86 000 menneskene som får hjelp gjennom PCDP. Gjennom tid har organisasjonen lyktes i å vinne hjerter og slik styrke lokalsamfunnet.

*pseudonym

**NGO: Non Government Organization, ikke-statlig organisasjon, eller ifølge Store Norske Leksikon: en samlebetegnelse på frivillige organisasjoner.

“Gjennom tid har organisasjonen lyktes i å vinne hjerter og slik styrke lokalsamfunnet.”

Fra Wycliffe-helgen 2015

Som vanlig ble Wycliffe-helgen i juni til inspirasjon! Lørdag 20. juni var åpen dag med årsmøte, rapporter fra utsendingene og sosialt samvær. Fredag kveld og søndag formiddag var det personalsamlinger.

Nytt styre

På årsmøtet ble det holdt valg, og styret fikk denne sammensetningen: *Geir Edvin Frøen, Matthew Monger, Maria Moskvil, John Vidar Larring, Roar Ljøkjell, Beate*

Lundevold, Ragnhild Kristensen og Jo Bertil Værnesbranden.

Lørdag ettermiddag ga utsendingene rapporter. Det er alltid et høydepunkt å høre dem fortelle om hva som har skjedd det siste året, om hvordan arbeidet går frem, og om utfordringene. Bibeloversettelsesarbeid tar tid, men fra år til år blir nye bibeltekster oversatt og tatt i bruk, og lokale kristne og menigheter styrkes og modnes. Noen utsendinger jobber med nybrottsarbeid i form av språklæring og -analyse, parallelt med at det knyttes kontakter blant lokalbefolkningen. Hvert prosjekt har sin egenart. Noen er så vidt kommet ut av startgropen, mens andre nærmer seg mål. Det er gledelig å se at arbeidet har fremgang!

For kalenderen:

Neste år planlegger vi å ha årsmøte og Wycliffe-dag lørdag 25. juni.

Er du eventyrlysten – og flink med barn?

Karen Elisabet og Fredrik Hector med tre barn under 5 år, bor og arbeider med bibeloversettelse i et avsides område i Etiopia. De ønsker seg en "voluntør" til å hjelpe med barna på formiddagene. De drømmer om en som kan ha litt pedagogisk opplegg for dem, organisere aktiviteter, ha samlingsstund, gå turer osv. Den som reiser må selv finansiere reisen, men får gratis bolig. Det er mulighet for å være med i en lokal menighet. De tenker et opphold på tre måneder. For mer info, kontakt Wycliffe (info@wycliffe.no).

Kryssordvinner

Vinneren av sommerens kryssord ble Arne Hansen.
Premie: *Det store Puslespillet* av Hans Johan Sagrusten.

Vi gratulerer!

Mottok du Wycliffe-nytt i juni?

Vi er redd det skjedde noen feil i distribusjonen og vil sette pris på tilbakemelding dersom du ikke fikk bladet.

Kontakt Wycliffe-kontoret
Telefon 22 93 27 80
info@wycliffe.no | wycliffe.no